

TROJĪETĒS

Euripide
Tome IV

LES TROYENNES

Texte établi et traduit par
Léon Parmentier et Henri Grégoire

Neuvième tirage

Paris
Les Belles Lettres
1990

TROJIEČIŲ SANTRAUKA

Po Iliono sugriovimo Atėnė ir Poseidonas nutarė sunaikinti achajų kariuomenę, vienas dėl to, kad mylėjo miestą, kurį buvo įkūręs, o kita dėl to, kad nekentė helėnų už Ajanto pasityčiojimą iš Kasandros. Helėnai burtais išdalijo belaisves moteris pagal jų vertę: Agamemnonui atidavė Kasandrą, Andromachę Neoptolemui, Poliksę Achilui. Pastarąją jie ant minėtojo Achilo kapo nužudė, o Astianaktą numetė nuo miesto sienų. Elena išsivedė Menelajas, ketinęs nužudyti, o Agamemnonas gavo pranašę. Hekabė, pasmerkusi Elena, apraudojusi žuvusiuosius ir išsiverkusi, gavo eiti prie Odisėjo palapinės, paskirta jam tarnauti.

Aelianus *Var. Hist.* II 8: Devyniasdešimt pirmojoje olimpiadoje, kurioje Eksainetas Akragantietis nugalėjo bėgime, tarpusavyje rungsėsi Ksenoklis ir Euripidas. Pirmą vietą laimėjo Ksenoklis, kad ir kas jis toks, su *Oidipu*, *Likaonu*, *Bakchantėmis* ir satyrų drama *Atamantas*. Antrasis liko Euripidas su *Aleksandru*, *Palamedu*, *Trojietėmis* ir satyrų drama *Sisifas*.

VEIKSMO KAUKĖS

POSEIDONAS

ATĖNĖ

HEKABĖ

BELAISVIŲ CHORAS IR JO KORIFĖJA

TALTIBIJAS

KASANDRA

ANDROMACHĖ

MENELAJAS

ELENA

PROLOGAS

*Graikų stovykla prie Trojos. Horizonte dega miestas.
Scenos gilumoje keletas palapinių, kur uždarytos trojietės
belaisvės. Hekabė, parkritusi ant žemės, verkia. Aušta
rytas. Įeina Poseidonas, kurio Hekabė nemato*

POSEIDONAS

Aš Poseidonas iš Aigėjo gilumų!

Čia atvykau iš ten, kur šokių vinguriais
palieka Nereidės pėdsakus dailius.

5 Nuo tų laikų, kada su Foibu mes abu
čia Trojos žemėje iš rąstų ir akmens
tvirtovę rentėme, iš mano atminties
nedyla frygų miestas, mielas man labai,
kuris, argiečių iečių nusiaubtas antai,
paskendo liepsnose. Paladės gudrumu

10 Epėjas iš Fokajos, parnasietis tas,
pilvotą pagamino arklį iš lentų
ir tą siaubingą baubą nutempė vidun.
Vadins jį Trojos arkliau amžiai būsimi,
nes paslėpė klasta karių daug viduje.

15 Šilai tušti paliko, o dievų namai
paskendo kraujuose. Prie Dzeuso krito ten,
šventoriuj mirdamas, Priāmas ant akmens,
o aukso bėgalė ir Frygijos manta
achajams į laivus jau sunešta. Tenai
20 jic vėjo laukia dar, kad žmonas ir vaikus
po dešimt metų vėl išvystų su džiaugsmu
helėnai, atkeliavę šito miesto pult.

O aš, – to geidė juk Atėnė su Hera,
kurios negailestingai nusiaubė frygus, –
25 palieku aukurus ir Ilioną šį,
nes niekas nebenori garbinti dievų,
kai miestą prislėgė bekraštė nykuma.

Skamandras skaudžiomis belaisvių raudomis

- aidėjo, kai dėl jų derėjosi pirkliai.
 30 Arkadai ir tesalai rinkos belaisves,
 Tesėjo atėniečių vyrai žymesni,
 o tos, kurių nepirko, laikomos dabar
 pastogėje šitoj – kariuomenės vadams.
 Tarp jų spartietė Tindarėjo Elena,
 35 teisėtai į vergiją siųsti paskirta.
 Jei kas suvokti nori negandas šitas,
 antai Hekabė guli rūmų tarpdury
 ir lieja ašaras dėl daugelio savų,
 o Poliksenė, jos nelaimėlė duktė,
 40 Achilui prie jo kapo buvo nukauta.
 Priamo ir sūnų jau nūr, o dukrą jo
 Kasandrą, Apolonui skirtą šventike,
 nepaisęs nei doros nei dievui pagarbos,
 pats Agamemnonas myluoja naktimis.
 45 Lik sveikas, mano mieste, kitados garsus,
 sudie, daili pilie! Paladė jei tavęs
 nebūt sužlugdžiusi, stovėtum dar tvirtai!

Jo žodį išgirdusi, pasirodo Atėnė

ATĖNĖ

- Ar man bus galima ištarti žodį tau,
 kaip tėvo giminei ir dievui įžymiam,
 50 užmiršus buvusius tarp mudviejų vaidus?

POSEIDONAS

Bus galima, kadangi pokalbis orus,
 Atėne prakilnioji, – sieloms atgaiva.

ATĖNĖ

Aš sąmojų giriu, tačiau, valdove, tau
 naujieną atnešu, įdomią mums abiem.

POSEIDONAS

- 55 Ar bendrą nuomonę paskelbsi tu dievų
 ar Dzeuso vieno tik? Gal daimono kurio?

ATĖNĖ

Oi, ne! Dėl Trojos čia, kur stovime abu,
į talką tau einu, kad gaučiau sau jėgų!

POSEIDONAS

60 Nejau jai neapykantą ankstesnę užmiršai
ir skęstančios ugnį apverkti ateini?

ATĖNĖ

Pirmiau man atsakyk, ar tarsies su manim
ir imsies to paties, ką aš daryt žadu?

POSEIDONAS

Taip, žinoma! Tačiau norėčiau sužinot,
dėl frygų arvykai, ar dėl achajų čia?

ATĖNĖ

65 Trojėnams, – andai priešams, – įsiteikt geidžiu
ir sunkinti achajams kelią grįžt namo.

POSEIDONAS

Ko puldinėji taip pirmyn ir vėl atgal?
Tai piktinies perdaug, tai myli pernelyg!

ATĖNĖ

Irzliai

Žinai, kad įžeista ir aš, ir šventykla?

POSEIDONAS

70 Ajantas pagrobė Kasandrą, tai žinau.

ATĖNĖ

Ir jo nenubaudė achajai už tatai!

POSEIDONAS

Tačiau tau padedant sugriovė Troją jie!

ATĒNĒ

Tad juos su tavimi nubausti aš geidžiu.

POSEIDONAS

Aš tavo paslaugoms, bet ką darysi tu?

ATĒNĒ

75 Aš noriu jų grįžimą kančiomis paverst!

POSEIDONAS

Ar kur sausumoje, ar jūroje sūrioj?

ATĒNĒ

Vos į namus išplauks iš Iliono jie,
nelauktą naktį Dzeusas krušą su ledais
ir viesulo gūsius nedelsdamas pasiūs,
80 o man žadėjo leist perkūno ugnimis
achajų siaubt laivus ir juos visus padegt.
O tu, kaip dera tau, Aigėją įsiūbuok
riaumojančiom bangom ir sūkuriais gelmių,
Eubojos įlankas negyvėliais užtvenk,
85 idant ateityje achajai ir mane,
ir viešpačius kitus uoliausiai imtų gerbt.

POSEIDONAS

Lai būna taip! Kalbų nereikia man ilgų,
Aigėjo platumas pašiaušiu bangomis,
o Delo akmenys, Mikono pamarys
90 ir Kaferejo uolos, Skiras su Lemnu
pilni bus žuvusiųjų kūnų išmestų!
Tu į Olimpą kilk, paimk žaibų strėles
iš savo tėvo rankų ir stebėk, idant
argiečių kariauna išvyktų deramai!

Atėnė išeina

Tikri bepročiai žmonės! Griaudami miestus,
pilis ir šventyklas, nusiaubdami kapus
nelaimėlių kitų, pražudo jie save!

Išeina

HEKABĖ

Iš lėto kyla nuo aslos, kur gulėjo

- Na, pakelki, bedale, nuo žemės akis
ir aplinkui pažvelk! Nebe Troja jau čia!
- 100 Jau ne viešpačiai Trojoje esam ir mes!
Tad laikykis! Ištvėrk, nusigręžus dievams!
Pasroviui plūduriuok, kur beneštų lemtis,
nebekreipki gyvenimo valties savos
prieš likimo riaumojančią srovę!
- 105 Ak, aiman! O vargai!
Na, nejaugi raudoti negalima man,
kai tėvynę, kai vyrą, vaikus praradau?
O subliuškusi protėvių mano šlovės
regimybe lyg niekad nebuvus!
- 110 Ką turiu nutylėt? Ką sakyt privalau?
Ko raudoti?
Nelaiminga, ištiesusi stuomenį čia,
prakeiktam patale aš senokai guliu
ant kietos mano nugarai guolio lentos...
- 115 Ak, tu mano galva, smilkiniai, ak, pečiai!
Kaip norėčiau pajudinti kūną dabar
ir, atlaisvinus skaudančias strėnas savas,
begalinėje vėl išsiliet raudoje,
kol išseks pagaliau ašarinė versmė!
- 120 Nelaimingiems beliko tik mūza raudų
sopuliams nuraminti be šokio...

Ima raudoti

STROFA

- O eikliosios gulgės laivų,
kurios per jūrą mėlynabangę,
Heladėje uostų vilionių išvengę,
125 netylant daudytėms klevų
ir aidint gausmui pajanų,
atvyko į šventąjį mūs Ilioną
ne Aigipto gudrybių pažinti,

EURIPIDAS

o, aiman, iš užutėkio Trojos
130 pasislėpusią ten atsiimti
Menelajo netikusią žmoną –
žudytoją Kastoro klaikią
ir baisią Euroto nelaimę,
kuri man Priamą pražudė
135 ir jo penkiasdešimt vaikų,
tad aš, nelaiminga Hekabė,
viena čia kentėti lieku...

ANTISTROFA

Aiman, Agamemnono tas
suoleli prie jo palapinės!
140 Kaip vergė – plaukais nukirptais –
esu tremiama iš tėvynės!
Aiman, o nelaimėlės žmonos
variašarvių Trojos žymūnų
ir jų netekėjusios dukros!
145 Ilionas liepsnoja! Pravirkim!..
Kaip motina paukštė trelę
sparnuotiems vaikeliams,
aš raudą pradėsiu,
bet ne tokią kaip andai,
150 kai, Priamo skeptru nešina,
dievus godojau maldingai
treprojimu frygų senū...

PARODAS

Iš centrinės palapinės išeina pirmasis puschoris

STROFA I

Ko verki, o Hekabe? Ko raudi dabar?
Kas pasakė man tai? Aš gi menėj pati
155 išgirdau šiuos rypāvimus tavo graudžius.
Tai sudrebino širdį trojietėms, kurios
šių namų viduje patarnauja visiems,
apverkdamos savo vergiją...

HEKABĖ

160 Dukrelės, achajų ranka
laivus jau rengiasi irti...

PUSCHORIS

Ak, aiman! Ką sumanė? Ir kur jie mane
nugabens, iš tėvynės pagrobę?

HEKABĖ

Neaišku, bet nujaučiu mirtį...

PUSCHORIS

165 Na, greičiau,
o trojietės, patirsiančios daugel vargų,
pasirodykit šičia iš savo namų!
Argiečiai jau rengias išvykti!

HEKABĖ

Ak! Aiman!
Tik neleiskit laukan
170 Kasandros,
nepaisančios Argo nei gėdos
ir grasinančios man
pražūtingos mainadės, –
skausmuose kad nežūčiau!
O Troja, mūs Troja,
175 nelaiminga žlungi tu,
nelaimingų netekus piliečių!

Hekabei raudant pasirodo antrasis puschoris

ANTISTROFA I

Ak, aiman, Agamemnono aš palikau
palapinę, idant paklausyčiau dabar,
karaliene, tavęs. Ar mane nužudyt
180 nelaimingą argiečiai ketina tuojau?
Ar jūreiviai, prie savo laivų triūsdami,
jau rengiasi judinti irklus?

HEKABĖ

Dukrele, aš čia atėjau
prieš aušrą, visko pabūgus...

PUSCHORIS

185 Gal atvyko koksai čia danajų šauklis?
Ak, kieno nelaiminga aš vergė dabar?

HEKABĖ

Išburs tai kaulelis netrukus...

PUSCHORIS

Ai, ajai!
Gal argietis mane, ar iš Frijos kas nors
nugabens nelaimingą nuo Trojos toli,
kur nors į nežinomą salą?

HEKABĖ

190 Ak! Aiman!
Nelaiminga, sena,
kame aš
ir kam patarnausiu sulysus –
pamėklė balzgana
kaip lavonas bedvasis?
Gal kaip sargė budrioji
195 sėdėsiu prie durų,
ar vaikus prižiūrėsiu,
aš, valdovė valdytojų Trojos?

Abu puschoriai susijungia

PIRMASIS STASIMAS

STROFA

Kokiais verksmais, vaje vaje,
užliesiu gėlą savyje?
200 Jau Idos drobių šaudykle
švytuodama neausiu, –
namus paskiausiųsyk regiu!..

Sulauksiu didelių vargų
 ar lovoje helėno kur –
 205 naktis man driekiasi visur, –
 ar, kai Peirėnės skaidrioje
 kaip vergė semsiu versmėje.
 Tesėjo garsų kraštą
 210 pasiekt laimingai trokštu,
 tačiau Euroto sūkurių,
 slėptuvių Elenos bjaurių
 kaip vergei Menelajo man
 nė nematyt geriausia!

ANTISTROFA

215 Girdėjau kalbant, kad turtu
 Olimpo gražiam šlaite
 labai didžiuojas klestinti
 šventa Penėjo žemė.
 Ji, po Tesėjui pašvęstos,
 220 antroji bus šalis sustot.
 Prieš pūnų krantą tįsančią
 Hefaisto Aitnos salą čia –
 Siciliją žinau, nes ji
 vainikais pergalių garsi.
 225 Žinau, be to, dar šalį, –
 į Joniją išeinant, –
 kurią pagražina vaizdais
 auksiniais raibuliais blizgus
 Kratidas, versmėmis vilgus
 gimtinę vyrų žalią.

PIRMASIS EPEISODIJAS

KORIFĖJA

Rodo į dešinę

230 Štai ateina danųjų kariaunos šauklis,
 negirdėtų naujienų veikiausiai nešas, –
 paskutinį jau žingsnį jis žengia skubiai!
 Ką praneš? Ką atėjęs sakys? Juk dabar
 mes jau esame vergės dorėnų!..

Iš dešinės pusės įeina Taltibijas su sargyba

235 TALTIBIJAS
Hekabe, tu žinai, kad aš dažnai ėjau
į Troją kaip achajų siunčiamas šauklis,
todėl tau, moterie, pažįstamas esu –
Taltibijas, paskelbt nurodymą turįs.

HEKABĖ

Sutrikusi

Aš, mielosios, to baiminaus jau seniai...

240 TALTIBIJAS
Jau nutarta, nors tai daug baimės jums sukels.

HEKABĖ

Aiman, kokį Tesalijos man,
Ftijos ar Kadmo šalies
miestą žadi?

TALTIBIJAS

Parduotos jūs! Po vieną žmogui, ne būriu.

HEKABĖ

245 Kas nupirko ir ką? Ar trojietės kurios
laukia laimė skirta?

TALTIBIJAS

Tu skyrium klausinėk, ne visko apskritai.

HEKABĖ

Kas nupirko, sakyk,
mano Kasandrą, nelaimėlę?

TALTIBIJAS

Ją Agamemnonas pasiėmė pats sau.

250

HEKABĖ

Lakedaimono ji nuotakai patarnaus?
Vaje! Aiman!

TALTIBIJAS

Slapta prie santuokos jo sugulovė bus.

HEKABĖ

Surinka

Foibo vaidilė ji! Jai auksaplaukis pats
liepė be santuokos
likti gyvenime!

255

TALTIBIJAS

Jam širdį pavergė mergaitė nekalta.

HEKABĖ

Žvelgia į šventyklos duris

Mesk, dukrele, dievų raktus
ir nuplėšk nuo kaktos
sau vainikus šventus!

TALTIBIJAS

Ar tai blogai, kad jai karaliaus lova teks?

HEKABĖ

260

Raudodama

Vai kam iš manęs
naujagimę atėmėt dukterį!

TALTIBIJAS

Meni tu Poliksenę, ar kitos ilgies?

HEKABĖ

Šitos! Kam gi ji paskirta?

TALTIBIJAS

Nuspręsta, kad Achilo kapui ji tarnaus.

265

HEKABĖ

Aiman! Kapui tarnaut gimdžiau!?
Tačiau, koks, pasakyk, tasai
helėnų sergimas paprotys?

TALTIBIJAS

Palaimink dukterį! Jai sekasi gerai.

HEKABĖ

Tikrai? Mato dar saulę jį?

270

TALTIBIJAS

Likimas padeda nelaimių jai išvengt.

HEKABĖ

Andromachei kokia teko dabar lemtis,
vario šarvais Hektoro kur žmona?

TALTIBIJAS

Išrinkęs paėmė Achilo ją sūnus.

HEKABĖ

275

O aš? Kam žilagalvė sena
aš turėsiu tarnaut,
lazdele pasirėmusi?

TALTIBIJAS

Itakės Odisėjo vergė būsi tu.

HEKABĖ

280

Vaje! Aiman!
Galvą daužyk, nuskustą jau,
plėšyk nagais veidus abu!
O vargas, vargas man!
Aš klastingam ir niekšiškam žmogui

vergė tekau –
 285 širšuolui tam, priešui tiesos,
 kuris visuomet, reikaluose visuos
 dvilinku liežuviu porina atbulai,
 blogį pateikdamas žodžiais mielais...
 O trojietės, raudokit kartu,
 290 aš nelaiminga nykstu,
 mirštu čia vargeta,
 iš varžytinių parduota.

KORIFĖJA

Tu lemtį jau žinai, valdove, o mane
 kuris achajas gaus, kuris helėnas ims?

TALTIBIJAS

295 Tarnaitės, man Kasandrą veskite čionai
 nedelsdamos, idant ją karvedžiui aš pats
 įduočiau į rankas! Po to kitiems vadams
 nuvesiu belaisves, kurias nupirko jie.

Žiūri į palapinę

Vaje! Kokia tenai užsidegė liepsna!
 300 Gal degina viduj trojietės ten kažką,
 tikėdamos, kad gaus į Argą vėl parvykt
 iš šios šalies, o gal jos rengiasi numirt,
 sudegdamos ugnį. Juk laisvės ilgesys
 grėsmingoj būklėje pridaro daug žalos.
 305 Atverkite duris, kad kėsłai – joms geri,
 achajams nedori – netaptų man kalte!

HEKABĖ

Oi ne, ne gaisras ten! Maniškė ten duktė –
 Kasandra atskuba – mainadė it kokia!..

*Su deglu ateina Kasandra, pasipuošusi
 šventikės ženklais (lauro šakomis,
 baltais vilnų kaspinais ir šventyklos
 raktu). Ji tiki, kad vyksta jos vestuvės
 prie Apolono šventovės*

KASANDROS MONODIJA

STROFA

Paimk!
 Laikyky!
 Pažiūrėk, – deglą čia atnešu!
 Jo ugnimi žadu
 310 šventyklą padegti šią!..
 O Himénajau valdove!
 O laimingas jauniki,
 laiminga aš tapsiu tą sykj,
 kai Arge surasiu vestuvinę lovą!
 315 O Himénajau valdove!
 Kol tėvą tu, motin, ašarom laistai,
 dėl tėvynės savos graudinies,
 aš uždegiau savo vestuvėms
 šį gaisą ugnies,
 320 kad spindėtų pašvaistė
 ir tau, Himénajau,
 ir tau, o Hekate,
 kuri ateini vis apšviesti
 mergaitėms pagalvių,
 kaip mūsų tikėjimas skelbia.

ANTISTROFA

Puiku!
 325 Pirmyn!
 Tu pašok, kaip ir sėkmės laikais
 šokdavai nuolatos,
 kol tėvo namų laikeis!
 Šokis tas šventas! Per gojų
 suk, o Foibai, ratelį
 330 tu savo šventyklos vaidilei,
 aukotojai savo! Himénai, Himénajau!
 Šoki, o motin, mink kojom
 tai šen, tai tenai! Prie eisenos mano
 tu priderink ir savo žingsnius!
 335 Ak, šaukite čia Himénają

palaimos šūksmais,
 kol merginos verkšlena!
 O frygų skaistveidēs
 su peplais dailiaisiais,
 vestuvių man šlovinkit diena
 340 ir mano jaunikį,
 kurs imti j žmonas sutiko!

ANTRASIS EPEISODIJAS

KORIFĒJA

Stabdyki, viešpate, kliedėjimą dukters,
 kad neitų miglose pas Argo kareivius!

HEKABĒ

Kelia rankas aukštyn

Hefaistai, kurs degi vestuvinius deglus,
 345 negeistinas šį sykį įžiebei liepsnas,
 neduodančias vilčių! Dukrele, ak, aiman,
 aš niekad nemaniau, kad švęsi vestuves
 argiečių apsupta, tarp iečių ir strėlių!
 Šį deglą perduok man! Tau nederą jį nešt,
 350 mainadė kol esi, be sąmonės kol tu,
 dukrele, siautėji tolydžio vis labiau!

Ima deglą iš Kasandros rankų ir perduoda jį korifėjai

Iškelkite deglus, trojietės, o raudas
 pakeiskite dabar vestuvių giesmėmis!

KASANDRA

Man pergalingą galvą, motin, vainikuok,
 355 karališkas palaimink mano vestuves
 ir palydėk, o kai nebūsiu tau klusni,
 jėga priverski eit... Jei Loksijas yra,
 tai Agamemnonas, karalius įžymus,
 baisesnę už Eleną vedęs gaus mane!
 360 Nudobsiu patį jį, sugriausiu jo namus,
 už brolius ir už tėvą keršydama taip...

Patyli

- Praleisiu, kas bjauru, – nutyliu kirvį tą,
 kuris į kaklą man ir dar kitiems įsmigs,
 motinžudos veiksmus dėl santuokos manos
 365 ir žūsančius Atrėjo per mane namus, –
 bet aš įrodysiu, kad laimingesnis daug
 už achajus šis miestas, – nors pamišus aš,
 bet tiek dar nuovokos turėtų man pakakt, –
 nes per Kipridę jie, Eleną bausdami,
 370 pražudė tūkstančius dėl moters tik vienos,
 o išmintingas vadas per bjaurybę tą
 prarado, kas brangiausia: broliui dėl žmonos,
 pabėgusios nuo jo, ne pagrobtos jėga,
 jis dukrą paaukojo, puošmeną namų.
 375 Atvykę prie Skamandro tolimų krantų,
 jie krito, ne gimtinę savo gindami
 ar tėviškės pilis. Arėjo uždegti,
 nepaisė jie vaikų, tad guli jie žmonių
 peplu neprisidengti pagairėj svetimoj.
 380 Kitiems jų ir namie įvyko panašiai:
 jų našlės išmirė, tad jie, kitų namuos
 vaikus sūpuodami, viengungiai neturės,
 kas kraujo auką jiems ant kapo liet norės.
 Tik tokį pagyrimą pelno žygis jų.
 385 Geriau tad nutylėt tą gėdą. Niekad lai
 negieda mūza himno nedoriems veiksmams.
 Trojėnai, mirdami šlovingai ir gražiai,
 aukojosi tėvynei. Žuvę nuo strėlių
 namopi bendražygių buvo nešami
 390 ir žemėje tėvų surado sau kapus,
 palaidoti, kaip dera, savo artimų.
 Kiti iš frygų, kol nežuvo kovose,
 kasdien buvodavo su žmona ir vaikais.
 Achajų šitokie nelepino džiaugsmi.
 395 Kur Hektoro sėkmė, dabar tu paklausyk:
 jis žuvo laikomas žymiausiu iš visų,
 bet jį išgarsino achajai puldami:

nebūt atplaukē – ir nebūtų jo šlovės.
 O Paris, neparvedęs Dzeuso sau dukters,
 400 nežinomą turėtų kapą namuose.
 Protingai mąstančiam reikėtų karo vengt,
 o jei įkliuvo ten – vainiką miestui gaut
 garbingai ir gražiai; kitaip nebus šlovės.
 Todėl nereikia, motin, dėl tėvynės verkt,
 405 nei dėl vedybų mano: santuoka sava
 aš priešus sunaikinsiu – savo ir tavus.

KORIFĖJA

Mielai šaipaisi tu iš savo nesėkmių,
 o gavusi paverkt, nerodai to viešai!

TALTIBIJAS

Jei sąmonės nedrumstų Apolonas tau,
 410 tu būtum nubausta už šitokias kalbas,
 kuriom iš čia išlydi mano kareivius.
 Tačiau nei išmintis, nei nuomonė blaivi
 niekingų užgaidų negali sustabdyt.
 Atrėjo šit sūnus, helėnų čia visų
 415 vyriausias karvedys, įsigeidė šitos
 mainadės kažkodėl, nors aš į lovą jos,
 net vargšas būdamas, neimčiau niekadus...

Patylėjęs

Nors kam čia aš – tu juk pamišusi esi –
 argiečių priekaištus ir frygų meilę tau
 420 švaistau čia pavėjui; bet eik man iš paskos
 prie laivo, nuotaka mūs karvedžio daili!

Hekabei

O tu, kai pasiims Laerto atžala,
 keliausi paskui jį, kaip vergė jo žmonos, –
 taip Ilioną puolę porina kariai.

KASANDRA

Piktokai

425 Baisiausias padlaižys! Kodėl dar jie šaukliais
vadinami – žmonių nemėgstami labai
tironų pakalikai, miestų samdiniai?

Taltibijui

Tu mano motinai kelionę numatai
į Odisėjo rūmus? Kurgi žodžiai tie,
430 kuriuos man Apolonas sakė, kad jinai
numirs čia pat? Kitų neprimenu žadų.
Jis vargšas, nes nežino, ką turės iškęst, –
jam aukso gal vertės atrodys kada nors
nelaimės mano šios ir frygų, kai galop
435 po dešimt metų jis tėvynėn vienas grįš,
regėjęs sąsiaurį, Charibdė kur baisi
gyvena, kraugerį, keliaujantį kalnais –
kiklopą, kiaulėmis paverčiančią visus
ligurų Kirkę, jūroj skęstančius laivus,
440 vylingą lotą, karves Helijo šventas,
kurių mėsa netrukus atšiauriu balsu
prabils į Odisėją... Persakant trumpiau,
jis gyvas žengs į Hadą, o iš jo vandens
išnėręs, ras namie be galo daug vargų...

Pasisuka į Taltibiją, bet kalba pati sau

445 Bet kodėl aš Odisėjo čia miniu visus vargus?
Kuo greičiau pirmyn į Hadą – tuoktis ten su jaunikiu!
Naktį, o ne dieną negražiai palaidosi mane,
karvedy danajų, taręs, jog labai gerai elgies,
bet mane, be rūbų numestą lavoną, praraja,
450 srūvanti vandens verpetais prie jaunikio kapinių,
atiduos žvėrimis suėst, nors Apolono aš žynė.
Ak, vainikai, mylimo man dievo švenčių puošmena,
jums sudie, nes apeigos jau baigtos, kuriomis džiaugiaus!

Plėšia nuo savęs šventinius ženklus.

Lėkite, nuo mano kūno nuplėšti! Kol aš skaisti,
duodu vėjams juos nunešti tau, valdove pranašų!

Taltibijui

455 Kurgi karvedžio tas laivas? Kur įkopti privalau?
 Nebedelsk bures išskeisti ir jas vėjams patikėt,
 kad mane išvežtum su Erinijom iš šios šalies!
 Motin, lik sveika ir nebeverk! Tėvyne mylima,
 460 broliai, po žeme esą, ir tėve, davęs pradžių man,
 greit sulauksite manęs su pergale ateinant ten,
 nes Atreidų sužlugdžiau namus, kurie pražudė mus!

Išeina, varoma Taltibijo sargybinių.

Hekabė iš skausmo sukniumba

KORIFĖJA

Hekabės palyda! Ar matot, kad ponია,
 netarusi nė žodžio, krito paslika?
 Neįau, nedorėlės, negriebsit, leisit jai,
 465 senelei, čia gulėti? Tad pakelkit ją!

Jaunos belaisvės skuba ją kelti

HEKABĖ

Man leiskite, mergaitės, kritus pagulėt.
 Nebus man miela, kas nemiela, – aš kenčiu,
 kentėjau nuopuolį, ir dar kentėti teks!
 O viešpačiai! Menkos šaukiuosi aš talkos,
 470 bet įprotis toksai, vis kreiptis į dievus,
 kai bent ką nors iš mūsų slegia nesėkmė.
 Pirmiausia noriu aš, kas miela man, pranešt,
 kad nuoskaudas apverkt galėčiau skausmingiau.
 Karalių aš kilmės, karaliui ir tekau,
 475 po to jam prigimdžiau vaikų, labai garsių,
 ne vien tik skaičiumi tarp frygų įžymių.
 Tokių pagimdžiusi nepasigirs jokia
 helėnė, barbarė ar Trojoje žmona, –
 480 bet nuo helėnų ginklo žūstant juos mačiau,
 prie žuvusiųjų kapo plaukus sau kirpau.
 Priamą, tėvą jų, prie aukuro kieme
 aš žūstantį regėjau savo akimis,

ne iš kitų žinau, ir užimtą galop
 485 išvydau miestą mūsų. Tos, kur auginau,
 mergaitės, nuotakos jaunikių įžymių,
 man buvo atimtos ir teko svetimiems.
 Aš netikiu, kad jas regėsiu kada nors
 nei kad mane kuri iš jų dar bematys.
 490 Galų gale – sunkių kankynių tai riba –
 sena, žila einu Heladėn aš vergaut...
 Prie to, ko nedera senatvėje patirt,
 mane tenai laikys: prie durų liepta bus
 su raktais Hektoro gimdytojai stovėt,
 495 gaminti viralą, miegoti ant aslos,
 užmiršus poilsį karalių pataluos,
 dėvėti skudurus, nudryžusiu peplu
 ant kūno purvino, nors gėda tai kilniems.
 Aiman, kokia aš vargšė! Ką patyriau jau
 500 per vieną moterį ir ką patirsiu dar?
 O dukra! O Kasandra, Bakcho paveikta,
 per kokį nuopuolį skaistybę praradai?
 Ir tu, o Poliksene, kur dabar esi?
 Nebėr kas padeda man kančiose šiose,
 nors daug sūnų ir dukrą sau aš pagimdžiau!

505 *Tarnaitėms*

Kam keliate mane? Ko viliatės sulaukt?
 Kur koją išdidžiai aš Trojoje stačiau,
 nūn vergę veskite velėnų patalan
 su duknomis akmens, kad puolusi ant jų
 510 pratrūkčiau raudomis... Laimingais niekuomet
 neskelbkite žmonių, kol jie nemirę dar...

*Vergių vedama žengia keletą žingsnių
 ir vėl klumpa*

ANTRASIS STASIMAS

STROFA

Mūza, mano tu Ilioną
 giesme pagarbink kitokia –

- palydėtūvių dejonę
 515 su ašarom čia išraudoki!..
 Aš verksiu ir Trojai kalbėsiu,
 kaip nuo ginklo argiečių –
 iš keturkojės pabaisos –
 gyvastį čia praradau,
 520 kai achajai paliko prie vartų
 auksinėm kamanom arklį,
 skardenantį ligi dangaus.
 Ant sienų akmens užsilipę,
 Troadės gyventojai rėkė:
 525 „O baigę negandas žmonės,
 mergelei mūs Iliono,
 Dzeuso dukrai, gabenkit
 tą atnašą šventą!“
 Ar nelėkė jaunas ir senas,
 530 giedodami giesmę nudžiugę,
 kol rado klastingą ten žūtį?..

ANTISTROFA

- Bėgo frygų visi pilionys,
 nelūkuriavę prie vartų,
 kad pušyje pūstašonėj,
 535 kur slėpės kovotojai Argo,
 išvystų Dardanijos žūtį –
 auką deivei skaistybės.
 Lino virve suvaržytą
 vilko, kaip velka luotus,
 540 per pakopas akmens, nepaleidę,
 gabeno deivei Paladei
 lig plynės, krauju nuplautos.
 Vargais negalais tai atlikus,
 užslinko vidurnakčio miglos.
 545 Pradėjo Libijos lotas
 tryptinį frygų raliuoti,
 o mergaitės sustoję
 tol kojom trepnojo
 ir garsiai dainavo, kol rūmai,

550 ugnies užgesinę žaltvykslę,
paskendo sapnų karalystėj.

EPODAS

Artemidę, mergelę kalnų,
Dzeuso dukterį gausiomis
chorų čia liaupsėmis
garbinu prie namų,
555 kai po miestą pasklidęs
šauksmas beviltiškas
drebina Pergamą didį...
Kūdikiai stvėrė ranka
motinų peplą staiga,
560 kai iš Paladės arklio
puolė Arėjas smarkiai...
Krito frygai prie aukurų,
o mergaitės tamsoj kambarių
nusikirpo savo kasas
565 ir Heladei, tėvynei jaunių,
ašarų pynė vainiką –
Frygijos skausmą visos...

*Pasirodo keturratis vežimas, vežąs Andromachę su
Astianaktu ant rankų. Ant vežimo, kurį lydi achajų
kariai, sėdi ir nukirptos frygietės, laikančios
didžiulį Hektoro skydą*

KORIFĖJA

Ar, Hekabe, matai Andromachę antai,
ant vežimo gabenamą priešų karių?
570 Prie krūtinės jai Astianaktas dailus
snūduriuoja – jos Hektoro mažas sūnus.

Andromachei

Kur keliauji, o žmona, liūdna veždama
dar ir Hektoro savo ginklus varinius
ir laimikį, nuplėštą nuo frygų kitų
per kovas?

575 Jais sugrīžēs iš Trojos Achilo sūnus
gal pagražins sau Ftijos šventovē?..

TRENAS

STROFA I

ANDROMACHĒ

Achajū mane veža vadai...

HEKABĒ

Aiman!

ANDROMACHĒ

Ko dēl manēs raudi nūnai?..

HEKABĒ

Vaje!

ANDROMACHĒ

Sopulius kam meni...

HEKABĒ

580 O Dzeusai!

ANDROMACHĒ

...ir likimo smūgius?

HEKABĒ

Vaikai...

ANDROMACHĒ

Buvome kažkada...

ANTISTROFA I

HEKABĒ

Palaimos nebēr... Trojos nebēr...

ANDROMACHĒ

Deja!

HEKABĖ

Nėr iškilių mano vaikų...

ANDROMACHĖ

Dievaž!

HEKABĖ

Negandos, dievaži...

ANDROMACHĖ

585 ...užgriuvo...

HEKABĖ

Graudulinga skirtis...

ANDROMACHĖ

šalies...

HEKABĖ

skęstančios liepsnose...

STROFA II

ANDROMACHĖ

Ateik, vyre, ateiki čia – ...

HEKABĖ

Kvieti mano sūnelį tu,
bet, o vargeta, jis Hade!

ANDROMACHĖ

590 ...žmonos gelbėtojau savos!..

ANTISTROFA II

HEKABĖ

Ir ten, per achajus kenčiąs...

ANDROMACHĖ

...vaikų sergėtojau manų,
o Priamai seniausiasis...

HEKABĖ

...lydėk, veski į Hadą mus!

STROFA III

ANDROMACHĖ

595 O begaliniai vargai...

HEKABĖ

Mus skausmai, o varguole, kankina...

ANDROMACHĖ

...žūstančio miesto...

HEKABĖ

...skausmai dideli ant skausmų susitvenkę.

ANDROMACHĖ

...kai nepatenkinti liko dievai, kad nekliuvo į Hadą
tavo sūnus, sunaikinęs vedybomis Pergamą Trojos.600 Tįso prie deivės Paladės numirėlių kūnai kraujuoti
paukščiams draskyti, o Troją sukaustė vergijos grandinės.*ANTISTROFA III*

HEKABĖ

O nelaiminga tėvyne!

ANDROMACHĖ

Tave aš praradus apraudu...

HEKABĖ

Graudų regi tu likimą!

ANDROMACHĖ

...ir rūmus, kur teko gimdyti!

HEKABĖ

Motina jūsų, vaikai, tuščiname jau mieste pasiliko!
Kokios čia aimanos sklido ir kokį jos sopulį skelbė!..
605 Ašarų ašaros mūsų namuos nepaliauna tekėję...
Skausmą tik mirę pamiršta ir ašarų jau nebelieja...

TREČIASIS EPEISODIJAS

KORIFĖJA

Nelaimėse paguoda ašaros žmonėms
ir skausmo kupina melodija raudos.

ANDROMACHĖ

O motin Hektoro, kurs ietimi sava
610 nukovė daug achajų! Ar regi tatai?

HEKABĖ

Matau dievų veiksmus, kaip nieko nevertus
globoja, o žymiuosius sunaikina jie...

ANDROMACHĖ

Su kūdikiu esu nelaisvėn vedama...
Kilmingas tampa vergu – keičiasi laikai!

HEKABĖ

615 Lėmtis labai rūsti! Ką tik iš rankų man
per prievartą Kasandra buvo išplėšta!

ANDROMACHĖ

Vaje! Aiman!
Nejau Ajantas kitas, antras prie dukters
pripuolė žmogžudys? Ar slegia kas labiau?

HEKABĖ

620 Jokiais skaičiavimais neišmatuosi to,
kai neganda viena kovoja su kita.

ANDROMACHĖ

Tavoji Poliksenė buvo papjauta
Achilą laidojant kaip mirusiam auka.

HEKABĖ

Ak, vargšė, vargšė aš! Aiškėja man dabar
625 Taltibijo mįslė, neaiškiai jo tarta.

ANDROMACHĖ

Pati aš tai mačiau ir uždengiau peplu
išlipusi iš ratų... skaudžiai pravirkau...

HEKABĖ

Aiman, tu nedorai, dukrele, nudobta!
Aiman, aiman! Žuvai labai nederamai!

ANDROMACHĖ

Ji žuvo ir pražuvo, bet likimas jos
už mano laimingesnis, nors gyva dar aš.

HEKABĖ

Dukrele, ne tas pat – gyventi ar numirt:
ten nieko nebėra, o čia yra vilčių.

ANDROMACHĖ

O motin, – nors ne tu mane gimdei, – tačiau
635 klausykis, kuo tave nudžiuginsiu dabar!
Negimti ar numirt, manau, beveik tas pat,
tačiau geriau jau mirt, nei sielvarte gyvent.
Nelaimės nepatyręs, niekas neliūdės,
o jei laimingas koks atsiduria varge,
640 kankina sielą sau dėl buvusios sėkmės,
bet ši, lyg niekadęs nemačiusi šviesos,
numirusi nejunta nuoskaudų savų.
O aš, nutaikiusi į aukštumas šlovės,
prašoviau, nes daugiau sau laimės negavau.
645 Protingai moteriai kas skirta, aš tatau
po Hektoro pastoge nelengvai radau.
Pirmiausia moteris, ar būna kur, ar ne,
sulaukia priekaištų, o šito pasekmė –
visokios apkalbos, kad ji vis ne namie.
650 Aš, šito vengdama, sėdėjau namuose,

o savo menėje aš moterims plepėt
 neleisdavau tuščiai. Aš, proto įžvalgaus
 įgijus iš namų, buvau labai kukli,
 prikandusi liežuvį, nuolankiom akim
 655 į vyrą aš žvelgiau, mokėjau nusileist
 ir pergalę laimėt, kai man reikėjo to.
 Savybių šių šlovė, pasiekus achajus,
 man pakenkė dabar, nes kaip belaisvė aš
 tekau Achilo sūnui: būsiu jo žmona
 660 ir žmogžudžio namuos vergausiu paklusni.
 Jei mielo Hektoro išdavusi jausmus,
 atversiu savo širdį vyrui būsimam,
 įžeisiu mirusį aš nedorai, o jei
 atstumsiu jį, supyks valdovas ant manęs.
 665 Nors sako, kad užtenka ir vienos nakties
 sugundyt moteriai su vyru pagulėt,
 aš tokią niekinu, kuri, nauju guoliu
 pakeitus turimą, myluojas su kitu.
 Kumelė juk ir ta nenori jungo tempt,
 670 kai ją kas atskiria nuo buvusios poros,
 nors paikas gyvulys kaip buvo, taip ir liks
 žemesnės prigimties – be proto, be kalbos.
 Tave, o Hektorai, geriausiu aš laikiau,
 kilme ir išmintim, turtu ir narsumu.
 675 Nekaltą tu iš tėvo paėmei mane
 ir pirmas lovoje mergaitę mylavai.
 Dabar tu žuvęs jau, o aš išplauksiu tuoj
 Heladėn į vergiją, iečių lydima.
 Nejaugi ne mažiau, nei aš dabar kenčiu,
 680 kentėjo Poliksenė, dėl kurios verki?
 Nors man jau nebeliko nė jokios vilties,
 paguodžiančios visus, nors netikiu, kad bus
 gyventi patogų, bet laukt kažko smagu...

KORIFĖJA

685 Grėsmė tau ta pati, todėl tu verkdama
 man primeni skausmus, kuriuos kenčiu pati.

HEKABĖ

Į laivą niekadęs įkopęs nebuvau,
 bet priešinį mačiau ir iš kalbų žinau.
 Kai mariose užklumpa jūreivius audra,
 jie skuba gelbėtis nuo kylančios grėsmės –
 690 Prižiūri vairą vienas, o bures kiti,
 treti apsemti neleidžia, – bet kada bausis
 riaumoja jūros siausmas, laukia jie lemties,
 ramiai stebėdami įdūkusias bangas.
 Ir aš, patyrusi be galo daug kančių,
 695 be žado sėdžiu čia, nepraveriu burnos –
 mane jau pribalgė rūstavimas dievų...

Andromachei

Dukrele, Hektoro likimą jau pamiršk,
 nes tavo ašaros jam nieko nepadės.
 Verčiau tu dabartinį viešpatį pagerbk,
 700 parodžius mielą būdą, vyrą sužavėk!..
 Tik taip darydama nudžiuginsi savus
 ir sūnų išauginsi mano tu sūnaus –
 gynėją Trojos didį, iš kurio užgims
 vaikaičiai kada nors ir Ilioną vėl
 705 iš naujo atstatys, kad būtų miestas čia.

Žiūri į dešinę

Netrukus kalbą mūs pakeis kita šneka,
 nes žengiantį čionai achają aš matau,
 jaunuolį, skelbsiantį nurodymus naujus.

Įeina Taltibijas su sargybiniais

TALTIBIJAS

O žmona Hektoro, trojėno įžymaus,
 710 manęs nesmerk, nes nenorom skelbiu aš
 tau pelopidų ir danajų šiuos žodžius!

ANDROMACHĖ

Ką reiškia tai? Gal man tai pražūtis pradžia?

TALTIBIJAS

Jie liečia tavo sūnų... Kaip čia pasakyt?..

ANDROMACHĖ

Nejaugi ne tas pats valdovas mums abiem?

TALTIBIJAS

715 Jam niekad joks achajas vergvaldys nebus.

ANDROMACHĖ

Gal jį kaip įkaitą čia Frygijoje palikt?

TALTIBIJAS

Nemoku aš švelniau pavojų tau pranešt...

ANDROMACHĖ

Giriu aš tavo drovį išsirtart blogai.

TALTIBIJAS

Jie vaiką tau užmuš, kad būtų tau skaudu...

ANDROMACHĖ

720 Aiman! Tai daug skaudžiau už mano vestuves!

TALTIBIJAS

...nes Odisėjas ten, helėnų būryje...

ANDROMACHĖ

Oi oi! Man širdyje siaubingas sopulys!..

TALTIBIJAS

...pasiūlė neauginti didvyrio sūnaus...

ANDROMACHĖ

Kad taip jis palinkėtų nuosaviems vaikams!

TALTIBIJAS

725 ...ir gyvā tučtuojau nuo Trojos kuoro sviest...

Patyli

Lai būna, kas bebūtų, tu protinga būk,
 nebesipriešink tam ir oriai skausmą kęsk,
 bejėgė būdama galingos nevaizduok,
 nes niekur paramos negausi... Tik pažvelk,
 730 nei vyro nēr, nei miesto! Tu laikais kol kas,
 bet vieną moterį mes galime įveikt
 nesunkiai, o todėl nereikia tau kovot,
 nei gėdą sau daryt ar pyktį užsitraukt.
 Be to, achajų pykdyt tau nepatariau,
 735 nes, jei karius įžeisi savo kalbomis,
 nebus kam vaiką laidot ir apverkti jį,
 o tyliai ir ramiai į lemtį žvelgdama
 galėsi kūną jo palaidotą palikt,
 ir sau palankesnius turėsi achajus.

ANDROMACHĖ

740 Brangusis mano vaike, mylimas labai,
 palikęs motiną, nuo priešų žūsi tu,
 nes tėvo prakilnybė pražudys tave.
 Nors tai visiems kitiems pagelbsti visada,
 tau pakenkė, deja, gimdytojo šlovė...

Susigraudina

745 O santuoka manoji, guoli pražūties,
 per jus aš įžengiau į Hektoro namus
 ne auką kruviną danajams pagimdyt,
 o Azijos beribės viešpatį tautoms!

Sūpuoja kūdikį

O vaike, tu verki! Nelaimę jau jauti?
 750 Kam rankomis čiumpi ir peplą man laikai,
 nelyg paukštelis koks man užanty slepies?
 Šaunusis Hektoras iš kapo nepakils
 ir, savo ietį griebęs, gelbėt neateis

nei tėvo giminės, nei Frygijos kariai,
 755 todėl kaip sviedinys tu, tučiuojau žemyn
 nukritęs nuo viršaus, išleisi kvapą tuoj...
 O kūdiki, užsnūdęs motinos glėby,
 koks mielas aromatas sklinda nuo tavęs!..
 Aš veltui vystyklusos tau krūtį žįst daviau,
 760 be reikalo vargau ir naktį nemigau!
 Dabar tu motinai šypsokis, nes daugiau
 jau to nebus, priglusk, gimdytojos pečius
 rankutėm apkabink ir bučinį man duok...

Surinka

765 O jūs, helėnai rūstūs, barbarai tikri,
 kam žudote nekaltą kūdikėlį ši?

Prisimena Eleną

O sėkla Tindarėjo, – ne, ne Dzeuso tu,
 o daugelio tėvų ugdytinė esi, –
 pirmiausia Įniršio, Pavydo lig mirties
 ir Smurto, ir kitų šioj žemėje grėsmių.
 770 Todėl ir nesakau, kad Dzeusas tėvas tau –
 helėnų pražūčiai ir barbarų visų...
 Kad tu prasmegtumei, nes per gražias akis
 tu frygų lygumas garsiašias pražudei!..

Atiduoda sūnų Taltibijui

775 Na, šekit, neškit, svieskit, jeigu norit sviest,
 pasprinkit kūnu jo! Dievų tokia valia,
 kad vaikui aš žuvau ir negaliu mirties
 nutolinti nuo jo!..

Patylėjusi surinka

Uždenkit veidą man
 ir meskite laivan!.. Vykstu į vestuves...
 gražias... O kūdikį čia savo praradau!..

Išvažiuoja

KORIFĖJA

780 O Troja nelaiminga, tūkstančius žmonių
dėl moters praradai per žemą geismą jos.

TALTIBIJAS

Laikydamas kūdikį

O vaikeli, be motinos likęs savos,
be glamonių, į kuorą senolių pilies
aukštutinį pakilk, kur gyvybę iškvėpt
785 privalėsi, kaip liepia įstatymas tau!..

Perduoda vaiką sargybiniams

Pasiimkite jį! Tai paskelbti čionai
privalėtų tik tas, kas be gailesčio pats,
ir ne mano įsakymo klauso veikiau,
o pamėgęs yra begėdystę.

Išeina kartu su sargybiniais

HEKABĖ

790 O vaikeli, o kūdiki vargšo sūnaus,
mes praradome, motina tavo ir aš,
nelaimingai tave! Kaip skaudu! Kas dabar
man belieka daryt? Dėl tavęs aš daužau
sau krūtinę ir galvą kumščiu, –
795 vien tatai dar galiu! Vai tėvyne mana,
vai, mažyli, ir tu! Ko belaukti turiu?
Ko dar reikia, kad žengti galėčiau bemat
aš į pražūtį jau galutinę?

Sukniumba

TREČIASIS STASIMAS

STROFA I

O Telamone,
karaliavęs kadais Salamine,
800 bangų aptaškytoj medaus saloje,
prieš Akropolį šventąjį,

kur mėlynuogę alyvą Paladė
 pirmiausia Atėnams parodė,
 garbingu dangaus vainiku
 juos papuošus!
 805 Tu iš Heladės ėjai,
 su Alkmenės sūnum atėjai,
 mūs miestą sugriaut pasiruošęs!

ANTISTROFA I

Jis, iš Heladės
 čia gražiausiąjį žiedą atvedęs,
 810 kaip bausmę už žirgus priplukdė laivus,
 Simoentą pasiekęs mūs,
 prie kranto pritvirtino juosius
 ir ietis atsuko taikliąsias
 prieš Laomedontą...
 815 Liepsnoms sunaikinus
 Foibo statybas, darsyk
 strėlė kruvina ir baisi
 Dardanijos nusiaubė sienas...

STROFA II

Laomedonto sūnau,
 820 tu nešioji žvaliai
 pripildytas aukso taures
 ir Dzeusui tarnaui,
 o tavoji Troja gimtoji
 gaisruose čia liepsnoja,
 825 smėlėti krantai pamariais
 raudodami aidi toli,
 lyg paukščiai suklikę pulku,
 kas dėl mažylių vaikų
 ar sutuoktinių jaunų,
 830 kas dėl motinų savo senų.
 Nėra jau maudynių vėsių
 ir rasotų bėgimo takų,
 seniai jau nebėr,
 o savo tu veidą dabar,

spindintį žavesiu,
 835 Dzeusui teleidi paglostyt...
 Kol esi prie jo sosto,
 čia šalį Priamo marina
 Heladės ietis varinė...

ANTISTROFA II

Didis Erote, kuris,
 840 į Dardāno namus
 kadaise atėjęs vogčia,
 išaukštinaį Troją,
 su dievais labai suartėjęs!
 Aš Dzeuso kaltės neminėjau,
 845 bet kartą išvydo jau čia
 aušra baltasparnės dienos,
 maruolių visad laukiama,
 žūtį šalies ir namų,
 Pergamo žūtį garsaus.
 850 Sutuoktinį suradusi sau
 čia, menėse mūsų šalies,
 keturių jį žvaigždžių vežimu
 su aukso strypu
 pasigrobė vienu ypu,
 855 vos gavo paliest
 viltį didžiausią tėvynės,
 ilgesy kai kankinos.
 Dievų įsiplieskusios aistros
 vis Trojos sukelia gaisrą...

Įeina Menelajas su karių palyda

KETVIRTASIS EPEISODIJAS

MENELAJAS

860 O skaisčiai spindinti ši saulės vaiskuma,
 kur žmoną savąją, Elena, rast galiu?
 Mat Menelajas aš, išvargęs baisiai daug,
 o su manim kartu achajų kariauna!
 Į Troją atvykau ne dėl žmonos savos,

EURIPIDAS

- 865 kaip manoma, o dėl apgaulės to, kuris
po vaišių išvedė man žmoną iš namų.
Dievų pagalba jis jau gavo bausmę pats,
ir žlugo jo šalis helėnų puolama,
todėl aš atėjau spartietės išsivest,
870 kuri su kitomis trojietėmis kartu
sargybos laikoma čia rūmuose šituos.
Man žmoną buvusią minėti nesmagu,
nes tie, kas ietimis kovojo čia dėl jos,
man liepė nužudyti, jei jos nenoriu vežti
875 į Argą vėl atgal, palikęs gyvą dar.
Tačiau aš nutariau Elenai čia neleisti
numirti Trojoje, bet nugabent laivu
Helėnijon, kad ją ten nužudytų tie,
kieno pasimirė vaikai Ilione.

Palydai

- 880 Na, palydovai mano, ženkite vidun
ir tempkite ją čia, už kruvinų plaukų
be gailėsčio sugriebę! Vėjas palankus
kai mums papūs, tuojau Heladėn vešim ją.

HEKABĖ

*Sukaupusi jėgas pakyla ir, tiesdama rankas į viršų,
ima melstis*

- 885 O Dzeusai, žemės ramsti, sostą ten turįs
virš žemės, nors gerai nežinoma, kas tu,
ar dėsnis koks gamtos, ar mąstymas žmonių,
kreipiuosi į tave, nes, žengdamas keliu
be garso, maruolius teisingai tu valdai!..

MENELAJAS

O kas gi čia? Maldas naujoviškai kalbi?

HEKABĖ

- 890 Geriau tau, Menelajau, žmoną nužudyti...
O ją pamatęs, bėk nuo gundymo, nes ji
ir vyrus pakeri, ir degina namus,

ir alina miestus – tokie jos apžavai.
Ją žinom aš, ir tu, ir aukos visos jos.

Pasirodo Elena, Menelajo karių velkama iš palapinės

ELENA

895 Tokia, o Menelajau, įžanga kalbos
labai šiurpi, nes aš per prievartą antai
esu tavų tarnų iš rūmų ištempta.
Jaučiu gana gerai, kad nekenti manęs,
bet noriu pasiklaust, ką su helėnais tu
900 nusprendei padaryt gyvybei mano čia.

MENELAJAS

Nebuvo teismo tau, bet man kariai tave,
sulaužiusią žadus, atidavė užmušt.

ELENA

Tačiau gal aš galiu bent žodį pasakyt,
kad man mirtis, jei mirsiu, nepelnyta bus?

MENELAJAS

905 Ne taukšti atėjau, o čia tave nudobt.

HEKABĖ

Ją išklausyk, kad ji, o Menelajau, čia
nemirtų užčiaupta, tačiau po to man leisk
atsakymą jai duot, nes tu juk nežinai,
ką Troja iškentė. Kiekvienas žodis jai
910 negailestingai smogs, kad nežinos, kur dingt.

MENELAJAS

Laisvalaikio metu kas nori ką sakyt,
tasai ir kalba, čia suteiksiu žodį aš
pirmiausia jai, idant žinotum, ką sakyt.

ELENA

915 Gera ar negera atrodys tau kalba,
gal priešų neieškosi atsakydamas.

Į viską, kuo, tikiuosi, kaltinsi mane,
 aš žodis žodin tau iš anksto atsakau.
 [Prie tavo priekaištų pridėsiu ir savus.]

Rodo Hekabę

920 Nelaimėms pradžia davė moteris šita,
 kuri pagimdė Parij, o Troją ir mane
 pražudė senis tas, kurs nenužudė jo –
 kenkėjo Aleksandro, karo priežasties.
 Dabar tu paklausyk, kaip buvo iš eilės.
 Trijų dievaičių ginčą sprendė šis asmuo.
 925 Paladė Aleksandruį pažadėjo ten,
 kad žygy prieš Heladę frygams vadovaus;
 Hera – kad jis Europą, Azijos šalis
 valdyti gaus, jei jos pirmumą pripažins,
 o Afroditė, veidą mano girdama,
 930 žadėjo jam mane, jei nugalės tikrai
 kitas deives grožiu. Po to įvyko taip:
 Kipridė įveikė deives; Heladė juk
 iš mano santuokos laimėjo tiek, kad jūs
 nebuvot barbarų tironų pavergti.
 935 Pasisekė Heladei, aš, deja, žuvau,
 per grožį parduota ir tų nekenčiama,
 kas galvą vainiku turėjo man papuošt.
 Tu man prikišt gali, kad vyrui nesakau,
 kaip iš namų tavų pabėgau aš slapta.

Vėl rodo Hekabę

940 Atvyko lydymas dievaitės nemažos,
 klastingas jos sūnus – ar Aleksandru jį
 vadinti tau mieliau ar paprastai Pariu, –
 kurį tu, nevidone, Spartoį pas save
 palikęs, išplaukei į Kretą per marias.
 Aiman!

Patyli

945 Ne tau, o sau tikrai šį klausimą skiriu...
 Ko įsigeidusi su svetimu lėčiau,

- palikusi namus, tēvynē ir savus?..
 Sutramdyk deivē, pati Dzeusā nugalēk,
 kuris, īveikdamas visus kitus dievus,
 950 tēra tik vergas jos!.. Man, dievaži, atleisk...
 Gal tu gali mane paguost ir pasakyt,
 kad Aleksandras jau kirmija po žeme,
 todēl reikētū man, kai santuokos nebēr,
 palikus šiuos namus, ī Argā plaukt laivu.
 955 Tatai aš mēginau – paliudys man visi
 sargybiniai prie vartū, kuoruose žvalgai,
 kurie nesyk sučiupo mano kūnā šj,
 nuo sienū virvēmīs nukarusj žemyn.
 O Dejifobas, frygams prieštaraujant jam,
 960 mane ī žmonas sau pasigrobē jēga...
 Nejaugi pagrjstai, o vyre, mirsiu aš?
 Ar tu esi teisus, kai jis mane jēga
 pasiēmē, o aš ne pergalē namuos,
 o priespaudā jutau? Jei tu dievus valdyt
 965 panorai, geismas tas beprotiškas visai.

KORIFĒJA

Valdove, pražūtingas ir taviems vaikams,
 ir kraštui jos kalbos mitrumas, nes jinai
 bjauri saldžialiežuvē. Saugokis tu jos.

HEKABĒ

- Pirmiausia deivēmīs aš ī talkā ateinu –
 970 įrodysiu, kad ji netiesā sako čia.
 Aš netikiu, kad taip Paladei kažkada
 ir Herai sąmonē aptemo nelemtai,
 jog Argā barbarams galētū ta parduot,
 o ši Atēnus frygams leistū užkariaut,
 975 kai susiginčijo dėl savo grožio jos
 ir atlēkē ī Idā. Na, kodēl išsyk
 parūpo deivei Herai grožio jos galia?
 Gal ji už Dzeusā sau geresnī geidē gaut,
 o gal Atēnē kā medžiojo tarp dievū,
 980 nors tėvo prašē ji palikt nekaltā jā
 ir vengē santuokos? Sau ydas dengdama,

- nekvailink deivių bent – protingi netikės.
 Sakei tu, kad Kipridė – vienas juokas tik –
 aplankė Menelają su sūnum manu.
- 985 Ar negalėjo ji, sėdėdama danguj,
 į Troją su Amiklais nugabent tave?
 Garsėjo mano vaikas savo žavumu,
 o tu, išvydus jį, iš meilės pamišai.
 Iš proto Afroditė varo maruolius,
- 990 todėl kaip beprotybė skamba vardas jos.
 Tu, jį pamačiusi, rytiečių drabužiu
 ir auksu spindintį, iš karto pamišai.
 Kol Arge gyvenai, ne ką turėjai tu,
 todėl, palikus Spartą, vyleisi panirt
- 995 į aukso pertekusį frygų miestą šį
 ir džiaugtis prabanga. Juk Menelajo tau
 prasti atrodė rūmai tavo geiduliams.
 Sakai, kad mano vaikas pagrobė jėga,
 bet Spartoj kas tatai girdėjo? Ar šaukei
- 1000 pagalbon garsiai tu, nors Kastoras tada
 su broliu dar nebuvo virtę žvaigždėmis?
 Kai Trojon atvykai, o tavo pėdomis
 achajai atlėkė, įsiplieskė kova,
 bet tu tik Menelają gyrei nuolatos,
- 1005 ką nors nugirdusi, kad graužtūsi labiau
 man vaikas, jausdamas varžovą stiprų sau.
 Jei Trojai sekėsi, nė motais buvo tau.
 Lemties klausydama, tu rūpinaisi tuo,
 ką sau laimėt, doros nepaisei niekada.
- 1010 O dar po to šneki, kad virvėm nusileist
 bandei nuo kuorų, tarsi nenorom tu čia.
 Kada gi įkliuvai sau kilpą nerdama,
 ar peilį smeigdama – nes padori žmona
 dėl vyro buvusio sau padarytų tai?
- 1015 Juk daugel sykių aš vis raginau tave:
 „Dukrele, tu išėik, o mano vaikas čia
 sau kitą žmoną gaus! Padėsiu tau vogčia
 achajų laivą rast, tik leisk pabaigt kovas

helėnams su mumis!“ Bet tu juk neklausėi.

- 1020 Tu Pario namuose laikeisi išdidžiai
ir barbarus vertėi lankstyti tau žėmai,
nes tai svarbiausia tau. Čia vaikščiojai, beje,
išsidabinusi niekinga pamėklė,
ir oru šiuo kartu su vyru alsavai,
1025 nors tau skarmaluose derėjo čia ateit
ir, skitų pavyzdžiu nukirpus sau kasas,
drebėti susigūžus, kremtantis labai
dėl savo ankstesnių begėdiškų veiksmų.

Atsisuka į Menelają

- O tu, o Menelajau, – tuo ir baigsiu aš, –
1030 pagerbdamas Heladę, šitą nužudyk
ir moterims kitoms taisyklę nustatyk,
kad, vyrą metusi, numirs jų kiekviena!..

KORIFĖJA

- Nubauski, Menelajau, žmoną už namus
ir pirmtakus savus, kad, dėjęsis kilniu,
1035 Heladėj nesulauktum bailio pravardės.

MENELAJAS

Tavoji nuomonė sutapo su mana,
kad ji neverčiama pabėgo nuo manęs
į svetimus namus: be reikalo su tuo
Kipridė siejama...

Pasisuka į Eleną

- Sau budelio ieškok
1040 ir mirki už achajų begalę vargų –
žinosi gal tada, kaip gėdinti mane!..

ELENA

Puola po jo kojom

Oi ne! Vardan šių kėlių, nežudyk manęs!
Atleiski! Neprimesk man užgaidų dievų!

HEKABĖ

Anų tu neišduok, kuriuos pražudė ši, –
1045 aš jų ir jų vaikų vardu tavęs meldžiu!..

MENELAJAS

Užteks, senole! Ši nė kiek nerūpi man –
tarnams aš įsakiau nuvest į uostą ją,
po to laivu iš ten per jūras ji išplauks.

HEKABĖ

Bet tuo pačiu laivu, žiūrėk tu, neišplauk!

MENELAJAS

1050 Kodėl? Ar svoris jo didokas bus tada?

HEKABĖ

Nėra meilužio, kurs mylėtų amžinai!

MENELAJAS

Kada kaip susiklosto mylinčių jausmai...

Patyli

Bus taip, kaip nori tu: į laivą tą, kur mes,
kartu ji neįžengs, nes tu gerai sakai.
1055 Tačiau, atvykusi į Argą, ji numirs,
kaip dera išgamai, ir moterims visoms
gal proto kiek įkrės. Tatai nelengva bus,
bet josios pražūtis gal bent pagąsdins kiek
kvailiojančias, net jei blogesnės būtų tos.

Menelajas su palyda išeina, o Hekabė paskęsta mintyse

KETVIRTASIS STASIMAS

STROFA I

1060 Achajams, Dzeusai, tu, ajai,
šventovę Iliono išdavei, –
ir kvapnų miros dvelksmą,
ir ugnį židinio namų,

- kai paplotėlių kepamų
 1065 žarijų dėmai smilksta,
 apleidai Pergamą mūs šventą
 ir gebenėm išpintą
 šio Idos kalno šlaitą,
 lyg romuvą gaivinamas
 1070 šias saulės kaitroje žemes.

ANTISTROFA I

- Pasibaigė aukojimai
 ir chorų dievobaimingi šūksmai,
 per visą naktį šėlę.
 Nebėr auksuotųjų stabų,
 1075 iš kieto medžio išskobtų,
 nėr frygų mėnesėlių,
 kurių net dvylika čia buvo.
 Man rūpi, rūpi man, valdove,
 parimęs soste savo,
 1080 pašvaistė miesto rūpi man,
 alsuojanti ugnies liepsnom.

STROFA II

- Vyre, mylimas vyre mano,
 kol tu po mirties klajoji
 nepakastas ir neaplietas,
 1085 štai mane jūreivių laivas
 nuneš, sparnus išskleidęs
 į Argą, ganyklą žirgų,
 kur sienos, kiklopų suręstos,
 į dangų akmenis remia!..
 1090 Jau prie vartų klykia vaikai,
 o mergaitė lemena:
 „Motin, aiman, vieną mane
 griebė achajai tau iš akių
 ir veža, juoduosius laivus
 1095 per bangas irdami,
 ar į šventąjį kur Salaminą,
 ar prie sąsmaukos Istmo

dvišlaitės, Pelopo žemyno
kur atsiveria vartai...

ANTISTROFA II

- 1100 O kad tą Menelajo laivą,
kai plauks per Aigėjo jūrą,
sudegintų žaibas dviskiltis,
kam mane iš Iliono
svečion šalin gabena
1105 kažkur į Heladę vergaut
paplūdusią ašarom tremia,
kai Dzeuso toji dukrelė
prie auksinio veidrodžio čia
išsipusčiusi maivos!..
1110 Židinio ji lai niekados
sau neberanda Lakonikoj,
Pitanėj, variu užvertoj,
lai neieško globos,
nes užtraukė sarmatą nemenką
1115 nelaimingai Heladei,
o gelmei sraunaus Simoento
dar ir skaudulį kartų...

*Įeina Taltibijas su kariais, kurie neša Astianakto lavoną
ir Hektoro skydą*

PENKTASIS EPEISODIJAS

KORIFĖJA

- Vaje! Aiman!
Vis nelaimės pavymui viena po kitos
šią valstybę kankina! Ar matot dabar,
1120 o trojietės, štai Astianaktą, kurį
nugalabijo, sviedę nuo kuoro žemyn,
ir čionai atgabena danajai?

TALTIBIJAS

Hekabe, vienas tik Achilo atžalos
beliko laivas čia, bet jis su laimikiu

- 1125 ketina tučtuoju i Ftijos šali plaukt.
 Neoptolemas pats išvyko, nes jisai
 išgirdo, kad Pelēja Pelijo sūnus
 Akastas ištremė žiauriausiai iš šalies.
 Veikiau dėl to jisai, negu dėl ramumos,
- 1130 nutolo, o su juo ir Andromachė jo,
 kuri su ašarom man guodės ligi tol,
 gailėjosi namų ir puolė verkdamą
 prie kapo Hektoro, maldavo ją užkast
 su šiuo lavonėliu, kai Hektoro sūnus,
- 1135 nuo mūrų krisdamas, užgeso mirtinai,
 kartu ir baisųjį achajams skydą tą,
 kurį segėdavo prie šono tėvas jo,
 kad į Pelėjo rūmus nepatektų jis,
 nei ten, kur Andromachė miegamajame
- 1140 vestuvių šokį šoks, gėdingą pažiūrėt.
 Po juo palaidok vaiką, ne akmens kape
 ar kedriniam karste: paimk į glėbį jį,
 apgaubk drobulėmis negyvą kūną jo,
 vainikais apipink, kiek išgali pati,
- 1145 nes jos jau nebėra, o viešpaties skuba
 neleido vaiko jai palaidoti kape.
 Ir mes, kai tu lavoną aptaisysi jau,
 išrausę ietimis, užpilsim jį žeme,
 todėl tu kuo skubiau tą prievolę atlik.
- 1150 Nuo vieno rūpesčio išgelbėjau tave,
 nes, per Skamandro srovę brisdamas prieš tai,
 lavoną nuprausiau ir apvaliau žaizdas.
 Dabar aš išeinu jam skirto kapo kast,
 kad, darbui pasibaigus mums abiem kartu,
- 1155 galėtume tuojau laivu išplaukt namo.

Talibijas su palyda išeina, palikę skydą ir vaiką

HEKABĖ

Išmeskit Hektoro apvalų skydą lauk, –
 nemiela ir sunku man vaizdą jo matyti!..

Parlyti

Achajai, ietimis galingi, ne protu,
 ko išsigandot vaiko, kam nužudėt jį,
 1160 skubėdami labai? Kad Trojos kada nors
 neatstatytų jis? Be reikalo tatai,
 nes mes pražuvome, kai sekėsi ginklu
 ir Hektorui kovot, ir tūkstančiams kitų,
 o nūn, kai miestas žlugo, frygų kai nėra,
 1165 gal kūdikio pabūgot? Baimę aš smerkiu,
 jei išgąstis užtemdo protą ir akis!

Ima kūdikį į glėbį

Mielasai, pagrobė tave žiauri mirtis!
 Jei, miestą gindamas, suaugęs mirtum tu,
 jau vedęs ir patyręs svaigulį valdžios,
 1170 galėtum būt laimingas – jeigu laimė tai.
 Dabar, regėjęs viską sielos akimis,
 nesi naudojęs to, ką rūmuose turi...
 Nelaimėli, o kaip sudaužė galvą tau
 senolių akmenys, čia Foibo suręsti!..
 1175 Kur motina tau glostė garbanas mielas,
 bučiavo lūpomis, ten srūva nūn kraujai
 iš perskeltos galvos, nebekalbant blogiau.
 O rankos, gavusios iš tėvo šilumos,
 sustingote dabar negyvos sąnarius!
 1180 O daug čiauškėjusi mieloji man burna,
 melavo man tada, prie lovos tardama:
 „O motin, – tu sakei, – vešliuosius plaukus sau
 nukirpsiu ir draugus atvedsinsiu savus
 prie tavo kauburio, rypuodamas raudas!“
 1185 Deja, ne tu mane, o aš tave sena
 varguolį laidoju, bevaikė tremtinė.
 Aiman, beprasemiai man ir saldūs bučiniai,
 ir mano valgymai, ir kerintys sapnai.
 Kai koks eiliakalys ant kapo užrašys
 1190 „Šį kūdikį achajai užmušė kadais
 iš baimės, gėdą tai Heladei padarys.
 Nors tėvo palikimo tu ir negavai,
 turėsi vario skydą prisidengt kape.“

Skydai

1195 O Hektoro alkūnės apsauga dailios,
 tu savo prievaizdą geriausią praradai!
 Koks mielas pėdsakas ant rankenos tavos
 ir prakaito žymė ant apvado kraštų,
 nes Hektorui dažnai lašėjo nuo kaktos,
 kai rėmėsi pavargęs ant briaunos smakru.

Tarnams

1200 Atneškit apdarų lavonui padabint
 iš to, kas liko dar!

Kūdikiui

Ne puoštis juk dievai
 šią progą suteikė... Tu gausi, ką turiu...

Patyli

Be proto tas žmogus, kurs džiaugiasi sėkme
 ir jos patvarumu, nes posūkiiais lemtis,
 1205 kaip koks pamišėlis, svyruoja šen ir ten,
 tad niekas laimėje netarpsta nuolatos.

Įeina moterys, nešdamos senus karo trofėjus

KORIFĖJA

Antai jos rankose tau Frygijos karių
 laimikį atneša numirėliui papuošt.

HEKABĖ

Kūdikiui

1210 Vaikeli, nei žirgais, nei ietimis nesi
 pasiekęs pergalių – jas frygai visuomet
 be galo vertina ir baisiai trokšta jų, –
 bet tėvo motina tau duoda dovanų
 iš protėvių gautų, nes pagrobė tavas
 1215 ir tau atėmusi gyvybę dar mažam.

CHORAS

Aiman, širdį tu man
lyg durtuvu subadei, buvęs lig šiol
valdovas miestui ir man!

HEKABĖ

Tais frygų apdarais, kuriuos per vestuves,
tau tuokiantis kada su Azijos žvaigžde,
1220 turėjau dovanot, lavoną nūn puošiu!
Ir tu, o mielas skyde, Hektoro puikių
laimėjimų regėjęs tūkstančius kadais,
vainiką savo gauk, nes nemirei su juo!
Labiau nei Odisėjo, sukto ir gudraus,
1225 ginklus išliaupsintus reikėtų gerbt tave!

CHORAS

Vaje, aiman!
Priims, vaike, tave
žemė šalta!
Verk, motin, pavark...

HEKABĖ

Aiman!

CHORAS

1230 ...mirusį apraudok!

HEKABĖ

Ak, aiman!

CHORAS

Aiman, sunkūs labai tavo vargai!

HEKABĖ

Aš skepeta tavas aptvarstysiu žaizdas
Kaip slaugė, nors tokia tik žodžiais, ne darbais.
Ko reikia mirusiems, tai tėvas tau suteiks.

CHORAS

1235 Daužyk, galvą daužyk,
rankomis pliek smarkiau!
Vaje, aiman!

HEKABĖ

Atsidūsta

O mielos moterys!..

CHORAS

Pakartok, o Hekabe! Ką ten lemeni?

HEKABĖ

1240 Tiek vargo iš dievų sulaukiau aš viena,
o Troja tik viena tarp miestų skriaudžiama,
tad mes be reikalo aukojam!

Patyli

Jei dievai
apverstų visą žemę viršumi žemyn,
nelikus mūsų ženkle, žmonės ateity
1245 mums liaupsių negiedotų, mūzas šaukdami.

Tarnams

Ateikit, laidokit numirėlį kape,
nes turi jau daugoms paskirtus vainikus!
Manau, kad mirusiems nė kiek nėra svarbu,
ar bus palaidoti turtingai ar kukliai –
1250 tiktai gyvieji tuo didžiuojasi labai.

CHORAS

Vaje! Aiman!
Nelaiminga gimdytoja, jei į tave
ji sudėjo gyvenimo viltis visas,
nes kilmingų tėvų pagimdyta dukte
tu klestėjai kadais,
1255 kol pražudė mirtis nelaboji!

Tolumoje pasirodo karių deglai

Vai, aiman!
 Ant anų ten kalvų Iliono aukštų
 aš mojuojamus rankom deglus pamačiau!
 Kas gi ten? Gal pavojai artėja nauji
 iškankintajai Trojai?

[eina Taltibijas, lydimas būrio karių

TALTIBIJAS

- 1260 Vadams, privalantiems Priamo miestą šį
 padegti, įsakau blėsuojančios ugnies
 jau rankoj nelaikyt, bet leisti suliepsnot,
 kad, pilį Iliono nuniokoję čia,
 galėtume iš Trojos plaukt linksmi namo!
 1265 O jūs, trojėnų dukros, kai karių vadai
 privalomą komandą trimitu paskelbs,
 nedelsdamos nueikit visos prie laivų,
 achajų parengtų išvežti jus iš čia!
 Ir tu, o nelaiminga moterie sena,
 1270 ženk paskui jas, o Odisejo šie tarnai
 lydės tave, nes burtais jam atitekai.

HEKABĖ

- Kokia aš nelaiminga! Tokia man pabaiga
 visų kentėjimų ir nuoskaudų visų!
 Tėvynės netenku! Liepsnoja miestas jau!
 1275 Skubėk, sukriošus koja, eik nedelsdama
 ir miestui nelaimingam pasakyk sudie.
 O Troja, kažkada tarp barbarų šalių
 garsėjusi labai, greit būsi užmiršta!
 Tave jie padegė, o mus vergijon trems
 1280 iš šios šalies! Dievai! Bet kam dievus šaukiu,
 jei andai neišklausė mano jie maldų?
 Aš bėgsiu kuo greičiau ir pulsiu į liepsnas,
 kad mirčiau ugnyje su gimtine kartu...

Pasisuka eit pro vidurines duris

TALTIBIJAS

Laikykis, sengalvėle, savo varguose...

Kariams

- 1285 Išveskit jį! Nedelskit! Odisėjui jį
privalom į rankas kaip duoklę atiduot.

Kariai griebia Hekabę ir veda

EKSODAS

HEKABĖ

Vajetau! Vai, aiman!

Kronidai, Frygijos viešpatie,

gimtasai tėve mūs, ar nematai kančių,

- 1290 kurias Dardano kenčia gentis?

KORIFĖJA

Jis mato, betgi didmiestis šis

žuvo, pražuvo jau! Trojos nebėr!

HEKABĖ

Vajetau! Vai, aiman!

Ugny Trojos Pergamas skęsta jau,

- 1295 pilis, kuorai, viskas ugny,

menės ir kambariai!

KORIFĖJA

Dūmuose lyg debesų ūke

žūsta žlugusi ši šalis!

Siautėja po menes

- 1300 šmėkla juodais sparnais,

graso ietimi ir liepsnom!

STROFA

HEKABĖ

Aiman, mano šalie, aukle mano vaikų!

KORIFĖJA

Vaje, vaje!

HEKABĖ

Vaikai, girdit ar ne, motinos riksmą jūs?

KORIFĖJA

Aimanomis mirusius gal šauki?

HEKABĖ

1305 Na, taip! Kūnu senų čia išsitiesusi,
žemę kumščiais daužau, rankom draskau!

KORIFĖJA

Tau pritardama žemėn aš klumpu –
vyrus žuvusius šaukiame iš dausių
mes abidvi kartu!

HEKABĖ

1310 Mus tremia! Išveža mus...

KORIFĖJA

Skausmas tavo riksmė!

HEKABĖ

...į pastogę vergų...

KORIFĖJA

...iš tėvynės manos...

HEKABĖ

Ak, aiman!
Priamai, Priamai, tu žuves guli,
nepakastas, neapraudotas,
nuo aimanų mano toli!

KORIFĖJA

1315 Juoda tamsa tvyro antai.

Šventa mirtis
īveikē mus nešventai!

ANTISTROFA

HEKABĒ

Aiman, menēs dievų mūsu mieste mielam.

KORIFĒJA

Vaje, aiman!

HEKABĒ

Baisi siaubia liepsna, siaubia kariaunos jus!

KORIFĒJA

Vien bepalikęs vardas šitos šalies!

HEKABĒ

1320 Migla ūko sparnais skleisis per eterį,
mus tremdama svetur, neš iš namų!

KORIFĒJA

Netgi vardas mūs pamirštas išblēs,
dings be pēdsakų Troja, jau nebebus
nelaimingos šalies!

Trojos tvirtovė ima griūti

HEKABĒ

1325 Ar matot? Regite tai?

KORIFĒJA

Griūva Pergamas jau...

HEKABĒ

Virsta lig pamatų!

KORIFĒJA

Šito miesto nebēr!

HEKABĖ

Ak, aiman!
Kretėdami mano seni sąnariai
ir kojos, skubėkit! Artėja
1330 vergovės dalia atšiauri!..

KORIFĖJA

Sudie, šalie! Kojų savų
Žingsnius kreipiu
jau prie achajų laivų!

Visi išeina